

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЧОВЕКОВИ ПРАВА

ПЕТТИ ОДДЕЛ

ОДЛУКА
за допуштеност

Жалба бр. 21252/04

Слободан СТЕФАНОВСКИ

против

Република Македонија

***Напомена:** Македонскиот превод на текстот на одлуката на Европскиот суд за човекови права е исклучиво информативен и од него не произлегуваат никакви права и/или обврски. Единствено официјалниот текст на одлуката на Европскиот суд за човекови права на англиски и/или француски јазик, објавена од страна на Судот е автентичен и се смета за оригинален. Не е дозволено објавување на овој превод на било каков начин без претходна дозвола од страна на Министерството за правда на Република Македонија, освен во случај доколку се користи за информирање.*

Европскиот суд за човекови права (петти оддел), заседавајќи на 20 јануари 2009 година во совет составен од:

Peer Lorenzen, *Претседател*
Rait Maruste,
Karel Jungwiert,
Renate Jaeger,
Mark Villiger,
Мирјана Лазарова Трајковска,
Zdravka Kalaydjieva, *судии*,

и Claudia Westerdiek, *Секретар на судскиот оддел*,

Имајќи ја во предвид жалбата поднесена на 18 април 2006 година,

Расправајќи ја донесе следната одлука:

ФАКТИ

Жалителот, г-дин Слободан Стефановски е македонски државјанин кој е роден во 1969 година и живее во Гевгелија. Пред Судот беше застапуван од г-дин Д. Ајцев, адвокат од Гевгелија.

Фактите на предметот, онака како што беа поднесени од жалителот можат да се сумираат на следниов начин:

Жалителот работел како чувар во компанијата Н. (“работодавачот“) до 30 јули 1998 година кога бил отпуштен од работа. На 8 април 1999 година, Жалителот го оспорил неговото отпуштање од работа пред Основниот суд во Гевгелија (“првостепениот суд“).

На 29 септември 2000 година, првостепениот суд го усвоил тужбеното барање на Жалителот, ја поништил одлуката за отпуштање од работа и наредил негово повторно враќање на работа. Утврдил дека, одлуката за отпуштање од работа не му била доставена до Жалителот иако била доставена од работодавачот. Дури на 15 март 1999 година, Жалителот, ја примил одлуката од Бирото за вработување. Управниот одбор на работодавачот (“одборот“), со одлука од 19 март 1999 година,

го отфрлил приговорот на Жалителот од 18 март 1999 година како ненавремен. Истиот ден, работодавачот доставил до Жалителот копија од одлуката за отпуштање и одлуката на одборот. Дополнително, го поканил Жалителот на седница на одборот закажана за 6 април 1999 година заради расправа по однос на неговиот приговор од 18 март 1999 година. Оваа седница не се одржала. На 24 март 1999 година, Жалителот поднел нов приговор, кој останал нерешен.

Судот нашол дека, Жалителот не ги повредил правилата во врска со работната дисциплина. Дополнително, ги одбил тврдењата на работодавачот дека, тужбата на Жалителот не била поднесена навреме. Во врска со ова, утврдил дека, одборот прифатил надлежност да одлучува по приговорот на Жалителот од 18 март 1999 година и го отфрлил веќе следниот ден. Првостепениот суд утврдил дека, работодавачот пропуштил да докаже дека Жалителот ја примил одлуката на одборот од 20 март 1999 година. Судот заради тоа, ги прифатил тужбените наводи на Жалителот дека, приговорот бил поднесен благовремено согласно рокот утврден во Статутот, имено, неговиот втор приговор бил поднесен по истекот на 15-те дена, на 24 март 1999 година.

Работодавачот се жалел, помеѓу другото, дека првостепениот суд погрешно ги утврдил тужбените наводи на Жалителот дека приговорот бил поднесен благовремено. Во поддршка на овие наводи доставиле копија од поштенски рецепис, докажувајќи дека, Жалителот го примил дописот од работодавачот на 20 март 1999 година во кој била приложена и одлуката за отпуштање од работа и одлуката на одборот. Исто така спорел дека, одлуката за отпуштање мора да се земе во предвид заедно со одлуката на одборот.

На 7 март 2001 година, Апелациониот суд во Скопје ја уважил жалбата на работодавачот и го вратил предметот на повторно судење. Се согласил дека, одлуките на работодавачот мора да се земат во предвид заедно и му дал напатствија на понискиот суд да му нареди на Жалителот да ја прецизира тужбата во овој поглед. Понатаму, утврдил дека, немало доволно суштински докази во поглед на наводното прекршување на работната дисциплина. Во врска со тужбениот навод дека, приговорот на Жалителот била ненавремен, Судот утврдил дека:

“..... овој суд го прифатил образложението на првостепениот суд дека, приговорот на Жалителот бил поднесен во законскиот рок засметан како

ден на поднесување на приговорот на Жалителот во поглед на одлуката за отпуштање од работа. Во овој контекст поштенскиот реципис, не го променува овој став, бидејќи невозможно е да се утврди содржината на истиот. Овој доказ не бил од суштинско значење за наводите на Жалителот поднесени во неговиот приговор по истекот рокот...”

На 25 март 2002 година, првостепениот суд го прифатил тужбеното барање на Жалителот и ја поништил одлуката за отпуштање од работа од 30 јули 1998 година и одлуката на одборот од 19 март 1999 година. Тој помеѓу другото нашол дека, одборот не одлучил по основаноста на приговорот на Жалителот од 18 март 1999 година, иако тоа требало да биде направено до 3 април 1999 година. Ниту пак одборот одлучил по приговорот на жалителот од 24 Март 1999. Судот заклучил истовремено дека, тужбата на Жалителот била поднесена во законскиот рок од 15 дена.

На 15 јануари 2003 година, Апелациониот суд во Скопје ја усвоил жалбата на работодавачот и ја преиначил одлуката прогласувајќи го приговорот на Жалителот за неблагоприятен.

Тој утврдил дека:

“... на 19 март 1999 година второстепената комисија на работодавачот, одлучила по приговорот на Жалителот од 18 март 1999 година. Истиот ден, оваа одлука била доставена до жалителот така што..... жалителот можел да бара заштита на неговите права пред надлежен суд во рок од 15 дена од конечното доставување на одлуката до странките, истовремено.....и на второстепената одлука.”

Со ревизија, Жалителот се жалел, помеѓу другото, дека првостепениот и второстепениот суд, со нивните одлуки од 29 септември 2000 и 7 март 2001 година, секоја засебно, веќе прифатиле дека неговиот приговор е доставен во рокот.

На 4 декември 2003 година, Врховниот суд ја одбил ревизијата. Утврдил, помеѓу другото, дека:

“...Согласно второстепениот суд, нема сомнение дека на 18 март 1999 година (Жалителот) поднел приговор против неговата одлука за отпуштање од работа од 30 јули 1998 година. (Работодавачот) Второстепената комисија одлучила на 19 март 1999 година. Истиот ден, одлуката на второстепената комисија била доставена до (Жалителот) кој можел да бара заштита на неговите права во рок од 15 дена од конечноста на одлуката на (работодавачот). (Работодавачот) Второстепената комисија одлучила на правилно ...Рокот за поднесување на тужба против одлуката за отпуштање од работа неможе да се повтори бидејќи дописот бил повторно доставен, но сега – од (Работодавачот)...”

ЖАЛБЕНИ НАВОДИ

Жалителот се жалел врз основа на членот 6 од Конвенцијата дека, Апелациониот и Врховниот суд, погрешно го примениле материјалното право при утврдувањето на фактите од страна на првостепениот суд: дека, апелационата одлука од 7 март 2001 година не се засновала на основите на жалбата поднесена од работодавачот; и дека, Врховниот суд не дал доволно образложение во неговата одлука, поточно во поглед на неговите тврдења дека, Апелационата одлука од 7 март 2001 година веќе ја потврдила допуштеноста на неговото тужбено барање. Тој дополнително се жалел дека, неговиот предмет не бил решен во разумен рок.

ПРАВО

Жалителот де жалел дека немал правично судење и дека неговиот предмет на бил завршен во разумен рок, спротивно на членот 6 став 1 од Конвенцијата, кој како релевантен, го предвидува следното:

“In the determination of his civil rights and obligations ... everyone is entitled to a fair ... hearing within a reasonable time... by [a] ... tribunal ...”

“Секој, при определување на неговите граѓанските права и обврски, има право на правично ... судење во разумен рок пред (а)...трибунал”

а) Наводен недостаток на образложение во одлуката на Врховниот суд

Жалителот се жалел дека, одлуката на Врховниот суд не обезбедила образложение во врска со неговите жалбени наводи дека, првостепениот и второстепениот суд, во нивните првични одлуки, веќе ги прифатиле тужбените наводи дека приговорот бил поднесен во законскиот рок и истовремено дека ова прашање веќе било решено.

Согласно праксата на Судот, иако членот 6 став 1 од Конвенцијата ги обврзува судовите да дадат соодветно образложение во нивните одлуки, но тоа неможе да се свати како барање за детален одговор на секој доказ доставен од заинтересираните странки во постапката (види *Van de Hurk против Холандија*, пресуда од 19 април 1994 година, Серија А

бр. 288, параграф 20, став 61). Степенот на неговата обврска да даде образложение, зависи од природата на одлуката и мора да биде определен во светло на околностите на случајот (see *Higgins and Others против Франција*, 19 февруари 1998 година, параграф 42, *Извештај за пресуди и одлуки 1998-I*).

Судот забележува дека, Врховниот суд дал одредено образложение за неговата одлука. Тој заземал став како и Апелациониот суд пред него дека, рокот од 15 дена за поднесување тужба против одлуката на работодавачот од 19 март 1999 година истекол на оваа дата, која била дата кога одлуката била доставена до Жалителот. Судот не гледа ништо несоодветно или произволно во таа одлука.

Вистина е, како што тврдел Жалителот дека, Врховниот суд во неговата одлука од 4 декември 2003 година не посветил особено внимание на тврдењата на Жалителот дека во првиот круг на постапката заедно и првостепениот и второстепениот суд утврдиле дека, Жалителот се жалел во рок, како Жалителот да се имал жалено до судовите во рокот од 15 дена од неговиот втор приговор (по кој работодавачот никогаш не постапил). Сепак, во времето кога Врховниот суд одлучил по предметот, одлуките донесени во првиот круг на постапки никогаш немале правни последици откако предметот бил вратен на првостепениот суд на повторно судење. Заради тоа, немало потреба Врховнит суд да одлучува по тврдењата на Жалителот.

Следи дека, овој жалбен навод е очигледно неоснован и мора да биде отфрлен во согласност со членот 35 ставовите 3 и 4 од Конвенцијата.

а)Наводна погрешна примена на материјалното право и незаконитоста во одлуката на Апелациониот суд од 7 марти 2001 година

Во однос на жалбените наводи на Жалителот за погрешна примена на материјалното право, Судот потсетува дека, не е негова надлежност да се бави со погрешно утврдената фактичка состојба или неправилна примена на правото од страна на домашните судови, доколку со тоа не се повредуваат правата и слободите заштитени со Конвенцијата (види *García Ruiz против Шпанија* [GC], бр. 30544/96, ставови 28, 29, ЕСЧП 1999-I). Во конкретниот случај, аргументот на Жалителот е токму дека домашните судови погрешно го примениле домашното право во

утврдување на фактот дали Жалителот го пропуштил рок од 15 дена во кој можел да поднесе тужба против одлуката со која бил отпуштен од работа. Судот забележува дека, освен фактот дека Жалителот не се согласува со наодите на одлуките на Апелациониот суд од 15 јануари 2003 година и на Врховниот суд од 4 декември 2003 година, тој дека не дал посебни детали за тоа како домашното право било погрешно применето, или како тие би можеле да се одразат при толкувањето на членот 6 од Конвенцијата врз случајот. Врз основа на сите докази кои беа на располагање, Судот не најде индикации на произволност во донесувањето на одлуките на домашните судови.

Следува дека, овој жалбен навод е очигледно неоснован и мора да биде отфрлен во согласност со членот 35 ставовите 3 и 4 од Конвенцијата.

Жалбените наводи на жалителот дека одлуката на Апелациониот суд од 7 март 2001 година не била заснована на жалбените основите на страната која ја поднела жалбата повеќе од 6 месеци од кога била донесена оспорената одлука.

Следи дека овој жалбен наод е по истекот на рокот и мора да биде отфрлен во согласност со членот 35 ставовите 3 и 4 од Конвенцијата.

а)Наводна прекумерна должина на постапката

Судот забележува дека оспорените постапувања траеле сметано од 8 април 1999 година и завршила со одлуката на Врховниот суд од 4 декември 2003 година. Според тоа тие траеле скоро 4 години и 8 месеци во три судски инстанции. Во овој период, во еден наврат предметот бил вратен на повторно разгледување; судовите одлучувале со разумна брзина, и нема период на очигледна неактивност која може да се види од непрекумерните периоди помеѓу одлуките во различни инстанции.

Имајќи ги во предвид критериумите утврдени во својата судска пракса за проценка на барањето за судење во разумен рок содржано во членот 6 став 1 од Конвенцијата (види *Markoski v. Republic of Macedonia*, no. 22928/03, § 32, 2 November 2006), Судот смета дека целата постапка во конкретниот случај била спроведена во разумен рок и дека, жалбените наводи на Жалителот во врска со должината на постапката се очигледно

неосновани во смисла на членот 35 членот 35 ставот 3 од Конвенцијата. Заради тоа тој мора да биде отфрлен во согласност со Членот 34 став 3 и 4 од Конвенцијата.

Од овие причини, Судот едногласно

Ја огласи жалбата за недопуштена.

Claudia Westerdiek
Секретар

Peer Lorenzen
Претседател